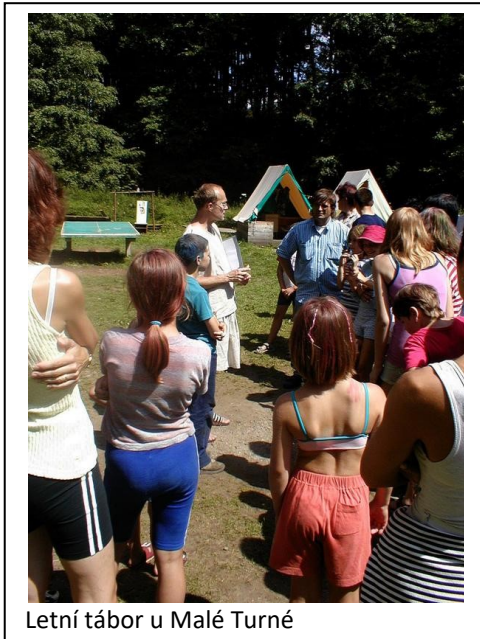

Na výpravách a táborech s Milanem Hankovcem

V den, kdy píšu tenhle článek, 11. 12. 2021, by oslavil své 61. narozeniny můj spolužák Milan Hankovec, autor knížky „Významní rodáci Strakonicka“ (2005), který sám k našim regionálním

Letní tábor u Malé Turné

důležitým osobnostem patřil. Musím bohužel používat minulý čas, protože Milan 7. 12. po krátké nemoci zemřel. Posledních několik let jsme se jen potkávali na ulici nebo v krajině, zamávali jsme na sebe a šli jsme zase dál (lépe řečeno, Milan obvykle pokračoval v běhu, já v jízdě na kole), ale kdysi jsme se vídali často, a to na akcích dětského oddílu HUSOT. Ta zkratka znamená historii, umění, sport, ochranu přírody a turistiku.

Na víkendových výpravách byli vítáni i rodiče a k těm, kdo toho využívali, jsme patřili i my s manželem. Naše děti chodily do oddílu od své 1. a 3. třídy až do doby dospívání a líbilo se jim tam. Zajímaly je památky, příroda, legrace v partě, a to všechno se tam dělo. Základem bylo vědomí, že kdo má v dospělosti něco opečovávat a chránit, vychází ze svého silného vztahu k tomu všemu, a ten se vytváří už v útlém věku. Dobře k tomu napomáhá přirozená dětská zvědavost a soutěživost - a právě ve skupině založené

Milanem se to obojí udržovalo v rozumné míře. Nešlo o znalosti a výkony za každou cenu, víc se cenilo kamarádké jednání. Jistě, že občas nastal i nějaký výkyv, a když se jej pak podařilo zdárně překonat, byly děti o zkušenost bohatší.

Vůbec nejradši jsme tehdy měli čtrnáctidenní letní tábory v Malé Turné a u rybníka Chvalov. I při nich se s rodiči počítalo a bylo to výborně vymyšlené: dohodlo se, že o prostředním víkendu z každé rodiny někdo přijede (nesmělo se stát, že by se to některému dítěti nespĺnilo) a zúčastní se společných her. Ty byly vždycky akční a veselé a děti neměly ani chvíli na to, že by je stačila přepadnout lítost a stýskání po domově. Večer byl pak táborák, po něm spaní ve stanech a druhý den velká oddílová soutěž. Rodiče vytvořili hlídky a děti plnily úkoly. Mívala jsem na starost určování stromů, manžel ukazoval dětem květiny, u jiného zastavení se sportovalo, atd. atd. Chvilce, kdy jsme my dospělí odjížděli, byla načasována tak, aby hned po rozloučení následovalo bodování a aby se malí táborníci rychle přeladili z případné nostalgie na napětí a na ocenění jejich výsledků. Takhle logicky a promyšleně se děly v oddílu i jiné činnosti a velmi to napomáhalo dobré atmosféře při schůzkách i dalších aktivitách.

Co jsem nejvíc obdivovala, to byla Milanova trpělivost při nacvičování divadelních her. Občas jsem u toho byla a vždycky to nejdřív vypadalo tak, jako že snad nikdy nebude nemožné dosáhnout cíle. Princ a princezna se sešli na jevišti a vyprskli smíchem, rozutekli se, zkusili to znovu, a výsledek byl stejný, a tak pořád dál s nimi i s ostatními. A přece nakonec se to všechno povedlo a obecenstvo nadšeně tleskalo. Scénáře psal Milan sám a snad nejhezčí byla pohádka „Za městem je drak“ (1998), vtipná a výborně obsazená.

Dalo by se toho napsat víc, ale nechci opakovat, co už je zaznamenáno jinde, například [zde](#) nebo [zde](#). Zato můžu zavzpomínat na Milanova a moje školní léta. Měli jsme tehdy od 6. do 9. třídy také oddíl a také jsme tam s chutí chodili. Celé to začalo nabídkou spolužáka Káji Kubišty, že jeho starší sestra Eva by nás s kamarádkou Vlastou Černoorskou vedla, že bychom se mohli scházet odpoledne po vyučování v naší prázdné třídě nebo venku na hřišti a o některých sobotách že by

se dalo i cestovat po krajině. Někteří jsme měli rádi skautské knížky Jaroslava Foglara, tehdy zakázané, ale o to více čtené, po podobné činnosti jsme toužili a tenhle nápad byl naším splněným snem. Milan se v oddílu z nenápadného a spíše stranou stojícího tichého žáčka vypracoval na sportovce a humoristu a už ho to neopustilo. Chtěl se přihlásit na pedagogickou školu a velmi o to usiloval, nejdříve se mu to z kádrových důvodů nedařilo, a nakonec ji přece jenom vystudoval (ukončil ji v roce 1993). Vedle svého zaměstnání ve strakonickém archivu se věnoval mládeži po celá léta a teprve nedávno předal oddíl mladšímu vedoucímu.

Ve volných chvílích ochotničil, zdokonaloval se ve vytrvaleckém a orientačním běhu, v cvičení jógy, cestoval, soutěžil ve šprtci (což byla jeho oblíbená stolní hra), setkával se s přáteli, četl... Určitě se těšil, že v důchodovém věku bude mít na to všechno více času. Je nám to moc líto, že se mu to nesplnilo.

-ah-